

[Glistrup]

stitsministeriet, skal skaffes sagligt materiale, så vi inden 1. oktober 1989, altså inden næste folketingsssamling, har et sagligt grundlag for virkelig at kunne iværksætte foranstaltninger på dette område. Så det skal hr. Fischer bestemt ikke tillade sig at harcelere over. Når vi mødes til oktober, har vi et grundlag for at nå resultater, så den konservativt ledede regering ikke bare fortsat skal sove og snorke på dette område, sådan som justitsministeren i sit indlæg lægger op til. Derfor er det sundt og rigtigt at se at få stemt den dagsorden hjem; så har vi hold på, at tingene kan udvikle sig på en sådan måde, at der virkelig sker noget på dette område og den tornerosesøvn, der ikke mindst er til skade for de unge og deres familier selv, bliver bragt til ophør.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Hr. Knud Lind undrede sig over, at vi ikke kunne tage stilling, men ville undlade at stemme til S-SF-dagsordensforslaget. Jeg kan ikke se, vi har anden udvej, for der er vist ikke mange, der vil påtage sig at fastlægge en fortolkning af de ord, der står i den motiverede dagsorden efter de tilkendegivelser, der dagen igennem er kommet fra Fremskridtspartiets, jeg havde nær sagt skiftende ordførere, men det har været hr. Knud Lind og nu også hr. Glistrup.

Vi hørte tidligere på dagen hr. Knud Lind tordne mod pædagoger til tilhørernes jubel. Han har talt imod folk med lilla ble omkring hovedet, og nu hører vi hr. Glistrup tale om, at det er godt, at vi omsider inden 1. oktober 1989 kan få sagkyndige råd og vejledning, sådan at vi inden den 1. oktober ved, hvad de sagkyndige mener på dette område. Jamen sagkyndige – er det så ikke også pædagoger?

Jeg synes ærlig talt, at vi efterhånden er nået derhen, at vi må spørge S og SF, hvad der egentlig ligger i deres ord, for som de udlægges af Fremskridtspartiet, er der måske nogle andre elementer i det end det, S-SF forestillede sig, da de fremsatte dette dagsordensforslag. Vi kan måske ende i den situation, at S og SF tager deres dagsordensforslag tilbage eller stemmer imod det. Det tør jeg ikke gætte på, men det er i hvert fald ganske afgørende at vide, om også den af hr. Knud Lind foreslåede dagsorden er at indfortolke i S' og SF's forslag.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Det hævdes, at tredje gang er lykkens gang, og når nu hr. Glistrup sammen med hr. Knud Lind blander sig i debatten, hvad de selvfølgelig er i deres gode ret til, bliver jeg nødt til på dette punkt at tage regeringen i forsvar og sige, at regeringen så sandelig ikke har snorket og sovet i 6½ år. Jeg vil gerne være med til, at man har snorket og sovet i rundt regnet 8 måneder, for som hr. Glistrup og hr. Knud Lind udmærket ved, skete der noget ganske radikalt den 10. maj 1988, nemlig det, at det politiske flertal i Folketinget ændrede sig. Hvis regeringen vil og kan tryne Det Radikale Venstre på plads i regeringen, har man en chance for at få ændret tingene og få mere konsekvens ind i den. Det, det drejer sig om – og det er bl.a. vores baggrund for, at vi ikke alene ikke kan stemme for denne dagsorden og heller ikke vil undlade at stemme til den, men må stemme imod den – er, at det ikke fremgår tydeligt af dagsordenen og det flertal, der står bag den, at det, der skal til, er en langt højere grad af konsekvens.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Til det sidste skal jeg bare oplyse, at det er en proceduredagsorden om, hvordan man får et grundlag for at få en rigtig afgørelse. Så spørger hr. Bjørn Elmquist, hvem der er de sagkyndige. Dertil kan jeg sige, at Fremskridtspartiet føler sig så sikker på, at vores kriminalpolitik er den rigtige, at vi absolut ikke nærer nogen bekymring ved, at man spørger hvem som helst rundt omkring og får indhentet udtalelser fra hvem som helst, sådan så man virkelig kan få tingene frem i lyset, i stedet for at det hele bliver pakket ind under dyner, som det er sket i den nuværende regerings tid. Når denne dagsorden er vedtaget, vil vi selvfølgelig som et af de partier, der har været med til at bære den igennem, anbefale justitsministeren at rette henvendelse til mennesker som Elisabeth Krarup, pastor Langballe og andre, som virkelig har at gøre med disse spørgsmål, for det er dem, vi anser for mest sagkyndige; men hvis der kommer andre og siger, at man skal spørge Tine Bryld og Preben Wilhjelm, er det da helt i orden, at man også spørger Tine Bryld og Preben Wilhjelm, for jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at den sagli-